

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 38. Alterum Licinii Bellum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. tis, peterent, cum in Presbyteros essent
 A. C. 321. ordinati, & mos Alexandriae vigeret, ut
 Presbyteri Ecclesiarum particularium populos congregarent, salva Episcopi
 omnes auctoritate. Tunc temporis ple-
 rumque in singulis urbibus una tantum
 erat Fidelium Ecclesia, cui Episcopus pre-
 sidebat, & verosimiliter non nisi insolite
 urbis Alexandrinæ magnitudo in causa
 erat, cur ibi plures haberentur. Hi tres
 Episcopi, cum aliis suis Palæstinæ Colle-
 gis congregati, Arium voti compotes
 fecerunt, atque ei, & aliis suæ opinionis
 Presbyteris, sectatores suos sicut ante
 A. C. 323. congregare permiserunt, jubebant tamen,
 ne obedientiam Alexandro debentem,
 excuterent, sed ut sibi pacem suam
 & communionem reddere vellet, rogati
 perseverarent. Ita in Palæstina con-
 versus particulares sub Arianis his Pres-
 byteris visebantur, qui, Episcopo Alexan-
 driæ invito, Alexandrinæ Ecclesiæ mem-
 bra se dicebant.

§. XXXVIII.

Alterum Licinii Bellum.

Socr. i. hist. 6. Euf. II. vit. c. 3. Plurimum auctoritatis accessit Eusebio
 Nicomediensi, cum Constantinus de
 bellato Licinio in ea urbe degeret; quippe
 is haud diu persecutionem, qua Col-
 lega suus Christianos vexabat, æquo ani-
 mo tulit, sed & alia erant, quibus ad in-
 digna

dignationem provocabatur. Constantino Theffalonicae morante, Gothi, seu verius Sarmatae, cum Imperii fines negligentius custodirentur, captata occasione, in Thraciam, & Moesiam irruentes, agros depopulati sunt; hos Constantinus solito vigore, & terrore sui Nominis cohibuit, & ad reddendos captivos aedit. Licinius querulari, quod Constantinus terrarum suarum defensionem non rogatus suscepisset, violata pactorum fide; & modo supplici, modo minanti similis tandem, Constantini lassata patientia, eum coegit, ut bellum sibi diceret. Aliunde Licinius avaritia, crudelitate & effrena libidine odium suorum incurrerat; aliis vitam eripiebat, ut occisorum bonis potiretur, aliorum uxoribus illudebat.

Hujus belli occasione Romani sacrificia agebant, quae apud ipsos Lustra dicebantur, ut quasi expiati, Deorum favorem sibi conciliarent; ad has caeremonias Christianos quoque, imo & Clericos cogebant; hinc Constantinus legem tulit, ne quis ad haec induceret nolentes, qui id facerent fustigatione, aut gravi multa in aere solvenda pro transgressoris conditione punirentur. Haec lex data est Sirmii octava Calendas Junii, Severo, & Rufino Consulibus, id est, 25. Maji. anno 323. hujus belli initio.

Saeculum IV.
A. C. 323.

Anon. Val.
post. Ann.
Mart. V.
Pagi ann.
318. n. 3.
Zosim. l. 2.
p. 680.

Cod. Theod.
l. XVI. l. 5.
tit. 2. de
Episc. V.
ibi Gothof.

Pagi. an.
323. n. 3.

Sæculum IV. Ingens belli apparatus fuit terra, ma
 A. C. 323. rique. Constantino ducentæ triremes

Zosim. ibid.

quæ singulæ triginta remigibus ageban
 tur, & ultra duo minorum navigiorum
 millia erant; centum viginti peditum
 millia, & decem millia virorum, quorum
 pars navibus imposita, altera in equis mi
 litatura erat. Huic classi, in Portu Pe
 ræo collectæ prope Athenas, filius eju
 Crispus, quem eodem anno Cæsarem cre
 averat, imperabat. Licinii ex part
 stabant trecentæ quinquaginta triremes
 Ægyptiis, Phœnicibus, Afris, Græcis, &
 Asianis repletæ, centum quinquaginta p
 ditum, & quindecim equitum millia
 classi, in Hellesponto paratæ, Amant
 præfectus erat. Constantinus, ne qu
 esset, qui ignoraret, a quo ipse victorias
 exspectaret, profectiois comites hab
 bat Episcopos, & ante prima signa vexi

Licinii Bel- lum cruce ornatum portabatur, id est
 lum. Labarum, quod deinde in tabernaculo
 castris remoto servabatur; & si dies con
 flictus instarent, cum paucis ad orandum
 se illuc Constantinus conferebat, corporis
 puritate, jejuniis aliisque pietatis Chri
 stianæ operibus Dei auxilium sollicitans.

Hanc Constantini pietatem Licinius
Euf. vit. II cavillabatur, ipse Ægyptiis præstigiatori
c. 3. 4. bus, magis, veneficis, sacrificulis, & fal
c. 12. 14. sorum Deorum aruspibus stipatus; Ido
 lis enim sacrificabat, & futurum belli exitum

tum expiscaturum se sperabat; illi victo-
 riam certam promittebant longis oracu-
 lis magnifico carmine concinnatis; so-
 mniorum Interpretes, Augures, Aruspices
 eadem pollicebantur, vana spe Principem
 inflantes. Prætorianorum Ducum, &
 amicorum præcipuis in luco præsentibus
 Idolis sacro convocatis, postquam cereos
 accendisset, & solita perfecisset sacrificia,
 circumstantibus, *ecce amici mei!* inquit:
hi sunt Dii Patrum nostrorum! quos colimus,
sicut a majoribus accepimus; hos Ad-
versarius noster Dei, nescio cujus, peregrini
amore develiquit, ubi in conspectum
venerimus, aspicietis Dei illius infame
signum, Romani militis dedecus. At in-
stantis prælii eventus aperiet, uter nostrum
in Deorum cultu erraverit. Si ignotus
ille Deus, quem hodie videmus, Constanti-
no, ut ut copiarum numero inferiori vi-
ctoriam tribuat, colendus erit, si vero nos
vicerimus, sicut nullus dubitandi locus esse
potest, nostris prostratis hostibus, arma in
impios Deorum contemptores vertemus.
 Eusebius Cæsariensis hunc sermonem, ab
 iis, qui suis auribus hauserant, sibi rela-
 tum, narrat.

Licinius in monte prope Andrinopo-
 lim commodum castris locum elegerat,
 sed Constantinus, in rebus gerendis so-
 lertior, & fidelioribus adjutus copiis, ni-
 hil tale cogitantes obruit, instat percul-

Sæculum IV.
 A. C. 324.

An. 324

Ibid. c. 5.

Zof. p. 681.

Anonym.

Sæculum IV. *Idatius in* fis, eo successu, ut ferme triginta quatuor
 A. C. 324. *fast.* hostium millia illo impetu prostrata fue-
 rint; castris exuti sunt; fugiens Licinius
 in urbe Byzantina refugium quæsit. Hoc
 An. 324. accidit quinto Nonas Julii, Prisco, & Con-
 stantino juniore tertio Consulibus, id est
 An. 324. tertia Julii anno 324. Constantinus rece-
 dentem Licinium persecutus, Byzantium
 obsedit; interim Duce Crispo Classis eju-
 Gallipolim attigit, ubi navali prælio in-
 hostes fudit, ut Amandus Licinii Thalas-
 siarcha non sine gravi periculo effugerit.
 Tum Licinius terra obsessus, timensque
 ne etiam mari includeretur, Calcedone
 An. 324. cum rerum pretiosissimis se recepit; in-
 stans fugienti Constantinus, oras Bithy-
 niæ sibi subjicit; hic rursus cum exerci-
 tu occurrit Licinius, haud procul Calce-
 done pugna committitur, deletur, strage-
 gem enim melius, quam prælium dixi-
 ris, quippe ex centum triginta virorum
 millibus vix tria millia salutem in fuga
 invenire potuere. Tum Byzantium, &
 Calcedo Constantino portas aperuerunt.
 Licinius Nicomediam ingressus, iterum
 a Constantino includitur; hic vero, ab-
 jecta evadendi spe, supplicis habitu victo-
 ri se sistit, Purpuram reddit, Dominum
 suum, & Imperatorem appellans; facto-
 rum veniam, & vitam rogat, quam ipse
 saltem in charissimæ uxoris gratiam se
 accepturum speraret, & Constantinus

foro-

fororis amori daret. Quod petebat, Sæculum IV.
 a victoris clementia impetravit, a quo A. C. 324.
 Thessalonicam missus, cum quiescere
 non posset, ejusdem jussu anno sequen-
 ti interfectus est.

§. XXXIX.

Constantinus a Deo protegatur.

In hoc bello Constantinum, Deo singula-
 riter favente, pugnare, non unum in- Euf. vit.
 dicium fuit. In urbibus, Licinio subje- II. c. 6.
 ctis, Constantini copiæ, quamvis adhuc
 remotæ, tanquam parta jam victoria
 ovantes, multis transire visæ sunt. In c. 4.
 ipsis præliis quocunque Labarum infere-
 batur, fugiebant hostes, labantes Con-
 stantini milites novo robore firmaban-
 tur. Quinquaginta viri ex protectori- c. 8.
 bus, id est, Corporis Custodia delecti
 Labarum suis humeris alternatim susten-
 tabant. Unus eorum, in pugna timidus, An. 324.
 alteri hoc signum portandum tradiderat,
 ut paratior ad fugam esset, protinus telo c. 9.
 in ilia recepto occubuit; illum vero, qui
 de manibus fugientis Signum acceperat,
 plures emissæ sagittæ, a Labari stipite ex-
 ceptæ, intactum reliquerunt. Eusebius
 hoc prodigium ipso Imperatore narrante
 didicit. Licinius, hujus Signi virtutem c. 16.
 advertens, suos in pugna, quantum pos-
 sent, ab eo divertere jusserat.